

Novadnieci

**Dainai
Rubulei
90**

1929-2012

DAINA RUBULE

Šo pasauli ieraudzīju pirms sešdesmit septiņiem gadiem Gaiziņa aizvējā Madonas apriņķa Bērzaunes pagasta "Pakalniešos". Uzaugu tēva sētā Kalsnavas pagasta "Muceniekos".

Dzīves vēji mani atnesa Cēsis. Jau 50 gadus esmu cēsiniece. Te, Cēsu skolotāju institūtā, uzziedēja mana jaunība, Cēsu 3.septiņgadīgajā skolā un Cēsu rajona Dzimtsarakstu nodaļā aizritēja mani darba gadi.

Cēsis acis lielajai dzīvei vēra mana mūža turpinājums - meita Dace un mazmeita Zane. Arī dzīves atvasaras siltumu man dāvā Cēsis.

Mani dzejoļi, ja vien tos tā var saukt, ir dziļi personiski. Tie veltīti zemei, kas mani nes, dzīvei, darbam, man tuviem, mīļiem cilvēkiem, kuri bijuši un ir man blakus.

Uzdrikslējos. Dažas savas vārsmas vēlreiz apmīļoju un saposu. Lai dodas ceļā!

Daina Rubule (bij. Glāzniece)

1952.gada absolvente

Par sevi

Šo pasauli ieraudzīju pirms 75 gadiem Gaiziņa aizvējā mātes mājās Madonas apriņķa Bērzaunes pagasta *Pakalniešos*, uzaugu tēva sētā Kalsnavas pagasta *Muceniekos*. Dzīves vēji mani atnesa Cēsīs. Jau tepat 60 gadus esmu cēsiniece. Cēsu skolotāju institūtā 1952.gadā beidzu latviešu valodas un literatūras fakultāti. Strādāju Cēsu 3. pamatskolā (tagad Cēsu 2. pamatskola) par skolotāju, mācību pārzini, direktori. Politisko jautājumu sarežģījumu dēļ darbs skolā bija jāatstāj.

Kopš 1970. gada līdz aiziešanai pensijā 1988.gadā biju Cēsu rajona Dzimtsarakstu nodaļas vadītāja. Te kopā ar mani atnāca manas bijušās skolas ansamblis, te mani skolēni izauga, nodibināja ģimenes, pacēla pretī saulei savus bērnus. Bijušās skolas atbalsts man palīdzēja pārdzīvot darba maiņu.

Neesmu dzejniece. Manas dzejrindas, ja vien tās tā var saukt, ir dziļi personisks mans domu gājiens. Tās veltītas manai dzīvei, darbam, Latvijas dabai, man tuviem cilvēkiem. Esmu uzdrīkstējusies savus dzejdarbus publicēt. Tie iespiesti 1997.gadā Cēsu novada autoru krājumā *Man vārds ir uz mēles...*, laikrakstos *Linva*, *Druva*.

Rakstu arī stāstus. Viens no tiem – *Tēva dārgumi* – laikraksta *Druva* konkursā ieguva 3. vietu.

Par savu darbu esmu publicējusies *Svētku varavīksnē* (1979.g.), *Darbs ar jaunajiem vecākiem* (1989.g., pēc aiziešanas pensijā) u.c.

Liels bija gods būt korektorei grāmatai *Cēsu skolotāju institūts mūsu atmiņās*, kur publicēti arī mani dzejoļi.

Vēl joprojām top četrbindes. To sakrājis daudz, sanāktu vesela grāmata. Cits jautājums, cik tās nozīmīgas. Spēku dod atmiņas par CSI (1946. – 1952.). Turos.

VILJARS TOOMS

24. septembrī aprit 75 gadi, kopš 1929. gadā Madonas apriņķa Bērzaunes *Pakalniešos* saimnieka ģimenē dzimusi skolotāja, ierēdne, literāte **Daina RUBULĒ** (dz. Glāzniece). Viņa mācījusies Kalsnavas pamatskolā, no 1946. līdz 1952. gadam Cēsu Skolotāju institūta latviešu valodas un literatūras fakultātē, kur zīmēšanu apguva pie gleznotājiem Kārļa Baltgaiļa un Jāņa Rozenberga, beigusi institūtu ar teicamnieces diplomu. No 1960. līdz 1969. gadam studējusi neklātienē Daugavpils un Liepājas Pedagoģiskajā institūtā. No 1952. līdz 1960. gadam zīmēšanas, latviešu valodas un literatūras skolotāja Cēsu 2. pamatskolā, no 1960. līdz 1964. gadam turpat direktora vietniece mācību darbā, no 1964. līdz 1969. gadam direktore. 1965. gadā apbalvota ar krūšu nozīmi "Teicamnieks tautas izglītības darbā". No 1969. līdz 1970. gadam Komunistiskās partijas Cēsu rajona komitejas skolu instruktore. No 1970. līdz 1986. gadam Cēsu dzimtsarakstu nodaļas vadītāja, panākusi, ka dzimtsarakstu nodaļai atvēlētas plašākas telpas Palasta ielā 11. Piedalījies ar rakstiem par tautas tradīcijām grāmatā *Svētku varavīksne*, 1979. un *Darbs ar jaunajiem vecākiem*, 1989. Bijusi Cēsu pilsētas deputāte, kultūras komisijas vadītāja, Zinību biedrības lektore, sieviešu padomes locekle. Kopš 1988. gada pensijā. 1965. gadā apbalvota ar Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Goda rakstu. 1986. gadā medaļa *Darba veterāns*. Kopš 1992. gada Cēsu rajona Invalīdu biedrības sekretāre. Kopš 1997. gada korektore Cēsu kultūras biedrības *Harmonija* izdevniecībā. Grāmatas *Cēsu skolotāju institūts mūsu atmiņās* redaktore. Rakstījusi dzeju, stāstus, tie publicēti autoru kopkrājumā *Man vārds ir uz mēles*, 1997. un laikrakstos *Druva*, *Linva*, *Kalsnava*. Par D. Rubuli viņas par sevi sniegtās ziņas un laikraksti *Druva* 1997. 15. III; *Linva* 1998. nr.7.

* Cēsis.

* Cēsu pilsētas «gaiva» Kārlis Stokmanis.

* Daina Rubule, pilsētas izpil-
du komitejas izglītības, kultūras
un masu sporta darba pastāvīgās
komisijas priekšsēdētāja, pazīst
gandrīz visus cēsniekus, jo strā-
dā par civilstāvokļa aktu reģis-
trācijas nodaļas vadītāju.

Uguni tālāk nesot

Kārlis Stokmanis, Cēsu pilsētas izpildu komitejas priekšsēdētājs.

— Man šķiet, ka mēs vēl pārāk maz uzticamies jaunajiem. Pārāk pieradinām viņus jau no skolas sola, ka kāds pārbaudīs, novērtēs vismazāko veikumu. Bet lai to dara viņi pašī!

Tas taču saietas ar padomju varas celmlaužu atstāto mācību. Cēsniekiem, kas Septiņpadsmitajā uzšķīla pirmo krama dzirksti, reti kādam bija vairāk par trīsdesmit. Tā vēsti dati un nodzeltējušās fotogrāfijas. Viņu mantiniekiem, mazbērniem un mazmazbērniem, jau toreiz rakta aka, kur spēka ūdeni pasmelt.

Daina Rubule, izpildu komitejas izglītības, kultūras un masu darba pastāvīgās komisijas priekšsēdētāja.

— Mūsu, padomju varas pārstāvju, šodienas rūpes ir daudz savādākas. It kā vienkāršākas?

Gādājot par bērnu ziemas atpūtu, Cēsis iekārtotas četras apgaismotas slidotavas, gribam ierīkot apgaismošanu arī slēpotāju trasē. Visās skolās tagad pastāv darba un atpūtas nometnes, kur audzēkņi, saulē, vējos un uz ūdeņiem uzkrāj spēkus pēc mācībām un palīdz lauku saimniecībām.

Darbam un atpūtai bija veltīts konkurss «Cilvēks, laiks, darbs». Pārbaudījām, pētījām, kā ļaudis sadala savas dienas un stundas, kāpēc vieni pavelc visu, bet citi ne?

Laba skola jaunajiem ir tradīciju pasākumi, es gribētu teikt — svētki. Martā piecpadsmito reizi aicinām kopā jaunlaulātos, kas gadu precējušies. Patiesi audzinoši un skaisti notikumi ir zelta, sudraba un rožu kāzas.

Grūti būtu iztikt bez Tautas mākslinieka tēlnieka Kārļa Jansona padoma un palīdzības (Kārlis Stokmanis atgādināja: viņš ir mūsu vecākais un cienījamākais pilsētas padomes deputāts. — I. B.). Tagad mums nāk talkā viņa dēls mākslinieks Andrejs Jansons un vedekla Maija. Andrejs veido galveno skulptūru Lielajā Tēvijas karā kritušo pleiņās ansamblī.

Patiesi, durklis, kas bija mūsu vectēvu ierocis, ir sarūsējis. Tā vietā — tēlnieka kalts, roze sirsniņa dāvētāja rokās, skaltlojamās mašīnas un parasta lāpsta vai traktora arkls.

Tikai izturība vajadzīga tā patī. To neredz tādu kā kaujas laukā, tikai darba sīkstumā un lielumā tā parādās.

Benita Gudāne, pilsētas arhitekte, Lūcija Suhanova, kultūras nodaļas vadītāja, un Astrīda Kamša, Cēsu kultūras nama mākslinieciskās daļas vadītāja, gādā par to, lai Cēsis tiktu celtas skaistākās jaunbūves un lai tiktu atjaunināta vecpilsēta, lai cēsniekiem būtu dzidrākās dziedātāju balsis un brašākie dejotāji. Cēsu kultūras namā darbojas 37 pašdarbības kolektīvi visām vecuma grupām, seši ieguvuši Tautas kolektīva godu, pašlaik par to cīnās fotoamatieri.

Benita, Lūcija un Astrīda vēl nestrādā ilgi un nav paveikušas neko īpašu, taču viņām gribas daudz padarīt, tāpēc jaunajām cēsniecēm var ticēt.

Ak jā, pat toreiz, Septiņpadsmitajā, revolucionāri izdeva savas dziesmas, komjaunieši — ar roku pārrakstītus žurnālus. Mēs esam mantinieki.

Padomju varas cīnītāju mantinieki. To vērtību valrotāji, kuras tika izkarotas darbaļaudīm. To bagātību krājēji un tālākdevēji, kuras nodotas mūsu rokās.

Cēsis ar savdabīgo vecpilsētu, krāšņajiem parkiem un kraujo Gaujas leju turpinās veidošanos par darbaļaužu atpūtas centru. Ap 1000 cilvēku vienlaikus tagad var uzkrāt spēkus un veseloties «Cirulīšos». Rajona jaunās slimnīcas apkārtnē ierīkos lielu apstādījumu ansambli. Mežsaimniecības projektēšanas institūts izstrādā projektu daudz plašākaī zaļajai zonai. Vajag jaunu brīvdabas estrādi. Vecpilsētas saglabāšanu un restaurēšanu paredz Cēsu ģenerālplāns.

Val jūs zināt, ka Rīgas ielā 7, ēkā, kas ir arhitektūras piemineklis, 1917. gadā bija Kara revolucionārās komitejas štābs? Pilsētā atdzīvojas tautas cīņu pagātne.

Cēsnieki manto no tās to dzirksti, kas nes uguni tālāk, nākamajām paaudzēm.

ILZE BOMANE
JEKABA CEBURA foto

Stāstām par sabiedriskā darba aktivistiem

Lekcija nebeidzas ar pēdējo vārdu

Rajona civilstāvokļa aktu reģistrācijas nodaļas vadītāja Daina Rubule par lektori darbojas no 1954. gada. Cēsu rajonā — no 1966. gada, bet pašas vārdiem izsakoties: «No 1946. gada kā Cēsu skolotāju institūta I kursa studente...» Pēcdesmitajos gados lektore iemaņas veidoja Cēsu 2. astoņgadīgajā skolā un visbēdzošāk Cēsu rajona izpilddomē, kur līdz pat šim laikam viņa komjauniešiem vada kursu «Sociālistiskais dzīves veids un jaunatne». Tā darbojoties, kaldinās arī lektore iemaņas.

Par lektoru nepiedzimst. Mācēt runāt, mācēt piesaistīt klausītāju uzmanību — šī prasme jāapgūst kā jebkura cita. Daina Rubule uzskata, ka vēl nepieciešama īpaša dzirkstelīte un vēlme ar savu lekciju bagātināt visdažādākās auditorijas klausītājus.

Daina mācās visu laiku, sākot no augstskolas gadiem, apgūstot gan obligātās, gan neobligātās zināšanas politekonomijā, filozofijā, zinātniskajā komunismā, juridiskajos jautājumos, klausoties lekcijas un mācoties kvalifikācijas celšanas kursus. Vēlīgi Daina Rubule seko preseī, radio, televīzijai un konspektē visu, kas var kļūt par zelta graudu viņas lekciju tematikai.

Dainas Rubules padoms iesācējiem lektoriem ir atslēdzina, ar ko atslēgt klausītāju sirdis: «Vispirms daudz jāzina. Labi jāzina! Droši jāstāsta (nevis jālasa no konspekta)! Prast pacelties vai nolaisties tās auditorijas līmenī, kurā lasi lekciju!»

Dainas Rubules lekciju tematika cieši saistīta ar viņas darbu un arī ar specialitāti — pedagogiju, tādēļ arī lekcijas bagātas ar piemēriem no dzīves, tajos ir cieša teorijas un prakses vienotība. Katra lekcija rūpīgi sagatavota, laikus izdomāta pamattēma, noslīpēta doma, izceļot svarīgāko. Lekcijās nav īpašu izskals-

tinājumu, ārēju efektu, tās nav plebārstītas gudriem, nesaprotamiem izteicieniem. No viņas klausītāji uzzina daudz interesanta un jauna. To lektore panāk ar prasmīgi izraudzītiem faktiem, interesanti izklāstītiem pretstatiem. Tas arī ir galvenais lektora darbs. Tādēļ gandrīz visās Cēsu pilsētas iestādēs un uzņēmumos, rajona ciemos un skolās gan pieaugušie, gan jaunieši ar nedalītu interesi klausījušies viņas lekcijas par padomju ģimeni, par tās tradīcijām, par priekšzīmīgu uzvedību, par valodas kultūru, par draudzību un mīlestību u. c.

Cēsu 1. vidusskolas, Priekulu lauksaimniecības tehnikuma, medicīnas skolas un citu mācību iestāžu audzēkņi pēc D. Rubules lekcijām par zēnu un meiteņu attiecībām, par laimīgāko dienu mūžā un citām jaunatnes tēmām no pulcēšanās vietas aiziet ar domu bagātināt un audzināt sevi.

— Jauniešu auditorijai gatavojos ar lielu atbildību, — stāsta pieredzējuši lektore. — Par propagandisti strādājot, novēroju, ka lektoram jāprot iejusties auditorijā, jāprot atrast ar klausītājiem kontakts, tad, paņemot tos savā varā, aicināt noklausīties arī to, kas viņus mazāk interesē.

Un Daina Rubule šo māku prot. Kad lektore, svētdienīgi tērpusies, nostājas auditorijas priekšā, visi jūt, ka viņi ieradusies noklausīties ko jauku.

D. Rubule lektore darbā izstrādājusi savu metodi — pastiprināt klausītāja izzināšanas nepieciešamību, lekciju izstrādāt uz zinātniskiem pamatiem, mācīt, audzināt un rosināt ļaudis spriest, domāt, secināt, radīt saprašanās atmosfēru starp klausītāju un lektoru.

Dainai Rubulei tiešais darbs dod ļoti daudz praktisku piemēru. Un viņa tos prasmīgi iekļauj stāstījumā, liekot klausītājiem pašiem spriest un secināt,

kurp noved likumu nezināšana, dzīves neizpratne, bezatbildība, grības spēka trūkums, alkohols utt.

Nepieredzējušiem lektoriem Daina Rubule iesaka labi izzināt vielu, par ko gatavo lekciju, runāt saviem vārdiem, uztvert klausītāju reakciju (lai rastos kontakts) un nebīties no auditorijas. Jāprot ieinteresēt klausītājus, lai lekcija nebeigtos ar lektora pēdējo vārdu.

Pieredze rāda, ka viens un tas pats lektors nedrīkst runāt par daudziem jautā-

jumiem. Katram jāatrod savā tematika, kur izpausties iegūtai prasmei, zināšanām un ierosmei. Daina Rubule uzskata, ka rajona lektoru apmācīšana organizēta prasmīgi, bet katra lektora pienākums ir pašmācības ceļā bagātināt zināšanas un kopā ar praktiskiem piemēriem tās sniegt klausītājiem.

R. Zavgorodņaja,
Zinību biedrības rajona organizācijas valdes atbīvotā sekretāre

A. Cilpāna foto

Rožu kāzas Cēsīs

Redakcijas darbinieki
ludza šī gada rožu kāzu
dalībniekus izteikt savas
domas par šīs ģimeņu tra-
dīcijas nozīmi viņu dzīvē.

Ievas un Jura Putniņu
ģimenē aug trīs bērni.
Lūk, ko par rožu kāzām
raksta šīs kuplās ģime-
nes vecaki:

«Esam ļoti pateicīgi ra-
jona civilstāvokļa aktu re-
ģistrācijas nodaļai un tās
vadītājai Dainai Rubulei
par viņas neizslikstošo
enerģiju, organizējot dažā-
dus skaistus ģimeņu tra-
dīciju pasākumus. Tie, kas
reģistrējuši laulību Cēsu
civilstāvokļa aktu reģistrā-
cijas nodaļā, var būt laimī-
gi, jo te atceras arī tos,
kas Cēsīs patlaban vairs
nedzīvo.

Pasākums bija intere-
sants. Ceram piedalīties
arī turpmākajos līdzīga
veida sarīkojumos. Novē-
lam Dainai Rubulei līdzši-
nējo darba prieku! Lai šādi
svētki, kas ir patīkama
pārmaiņa ikdienā, arī turp-
māk pulcē ģimenes viņu
svētku dienās! Liels pal-
dies par skaisto sarīkoju-
mu!»

**Zenta un Andis Kal-
niņi raksta:**

«Šādas rožu kāzas liek
domāt, ka laulībā un ģime-
nē arī turpmāk 10 gadi
paies tikpat ātri un viegli.
Mūsu vedējpāris sāka
skaitļot, ka viņiem jau tu-
vojas sudrabkāzas. Dzīve
steldzas ātri, tādēļ vajadzī-
gi un skaisti ir šādi ģime-
nes dzīves atskata svētki,
pieturas punkti. Diez, vai
kaut kur citur tos spēj
skaistāk izvēldot kā Cēsīs.
Mūsu rožu kāzas 1980. ga-
da 20. jūnijā ilgi saglabā-
sies atmiņā.»

Mirkļis skrējienā

Cilvēka mūžs... Var arī teikt — viens vienīgs acumirkļis skrējienā. Vai tas nebija aizvakar, kad tepat blakus tik reibinoši nosmaržoja maijrožu krūms? Un Jānuguns dzirksts iekrita sirdī, un tik spoži, tik karsti iemirdzējās. Jā, un dāliju un asteru trākums, krāsains un ar prātu neaptverams... Viens vienīgs acumirkļis skrējienā.

Nav lekrāta manta, un nevar lepoties ar elpu aizgrābjošu greznību, nav mazmeitai mantojama krājkases grāmatiņa ar iespaidīgu ciparu ierakstu. Nav. Ir tikai tas, ko var iegūt acumirkļa skrējienā — vārdos «daudz un maz», «viss vai nekas» ietvertajā pretrunā. Jo ir tāds Dievs — sirdsapziņa un godaprāts. Bet, Dieva namā leejot, arī neticīgais noņem cepuri. Viens acumirkļis skrējienā. Arī tas, kurš raksturīgs lielai daļai pēckara censonu — iegūt izglītību. Ar pustukšu vēderu, bet izturēt, izsīsties, apliecināt sevi un piederību savai tautai. Ko tur brīnīties, ka daudzi izvēlējas tolaik prestižā augstu turēto skolotāja profesiju.

Toruden, kad Daina kāpa Bērzaines kalnā, viņas kājas bija autas tēva šūtās zandālēs, kas kalēja rokai bija varen celtas pardevušās. Ausis kā ceļamaize skanēja tēva baušļi: «Kas ir tavs, tas ir tavs. Nekad neiekāro to, kas tev nepieder. Nekad neņem to, kas citam paliek pāri.» Tā arī visa bagātība. Ak, jā, vēl tie nepilnie septiņpadsmit gadi, ko Daina nesa savos plecos. Bet pleci... tie pazina gan lauku darba ikdienu, gan atbildību par jaunākajām māsām un brāļi.

Tas gaišums acumirkļa skrējienā nāk no Institūta. No tā, ka grūtumā bija viegli. Ceļšanās pirms rīta gaišmas. Kara atstātajām drupām bija pieliekama arī studentu roka. Dziedāšana institūta korī, pareizāk gan teikt — Kokara korī. Vasaras darbs skolā — nometnē, kur varēja uzdrošināties sevi pārbaudīt — iznāks skolotājs vai ne. Jā, vēl piepelnīties, «Cēsu Starā» parādījās rakstiņi, kuru autore toreiz parakstījās kā Daina Vasara.

Jā, tas gaišums no Institūta laikiem, kas fizisko spēku neiedeva, bet garīgo gan. Tas dvēseli veselu uztur joprojām.

Cēsu skolotāju institūts Bērzaines kalnā ir citadele, kas savā negarajā pastāvēšanas laikā Latvijai deva ne tikai istus tautskolotājus, bet arī augstas kultūras cilvēkus, inteliģentus, ar kuriem visnotaļ lepojas un kurus sabiedrība ciena vēl šodien.

Tādēļ tik dzīvi tiek uzturēta nepieciešamība atjaunot skolotāju institūtu tā vēsturiskajā vietā Cēsīs.

Daina Rubule agri izsapņojusi un mūžam izvēlējusies savu profesiju. Viņa ir skolotāja. Var jau teikt: izstudējusi, izaugusi, apguvusi. Saka, taču ne visai bieži — dzimusi skolotāja.

Ja tā, tad tas ir tikai mirklis skrējienā. Un tam Daina Rubule nekā nav parādā.

Par savu viņa sauc Cēsu 2. septiņpadsmitgadīgo skolu. Te daudz kas saistās ar katram cilvēkam izbaudāmo pirmreizību: pirmā prakses un darba vieta, pirmā patstāvīgi, kaut nedroši, bet pašas novadīta stunda, pirmie audzēkņi. Septiņpadsmit gadi — no vecākās pionieru vadītājas aizdegta pārgājienu ugunsкура līdz skolēniem iemācītā otas vilciena un krāsu gam-

mas niansēm. Te mācīta dzimtā valoda un literatūra, te izbaudīts mācību daļas vadītājas un direktores maizes rieciena svāigais, kārdinošais smaržojums, te iekosts arī vērmeļu lecepumā un pelējumā. Visa kā bijis gana šajā mirklī skrējienā.

Tautā saka: zagsā ir tikai svētki. Uzvelc skaistu kietu, pie friziera bez rindas, un pukotī vārdi paši prasās pār lūpām. Saka arī: viena aktiera teātris. Ko tur piebilst. Katrs lai paliek pie savām domām. Varbūt ir labi, ka civilstāvokļa aktu registrācijas nodaļa lielākaļ daļai cilvēku saistās tikai un vienīgi ar svētkiem. Patiesībā nodaļas darbinieku ikdiena ir cilvēka esības juridiska apliecināšana tas visdažādākajās formās.

Dainas Rubules mūža astoņpadsmit civilstāvokļa aktu registrācijas nodaļā nostrādātie gadi, manuprāt, ir turpinājums. Tā atkal bija skola. Ikviens svētku mirklis nāk caur darbu, caur tūkstotī un vienu ikdienas sīkumu, caur izdošanos un neveiksmēm. Svētku mirklis nāk caur sirdi. Ja tā, tad tam ir ilgs mūžs.

«Es neko nebūtu paveikusi viena. Man vienkārši laimējies ar labeim cilvēkiem.» Daina Rubule nosauc skolotāju, ārstu, kultūras un ciemu izpilddomiteju darbinieku, iestāžu vadītāju, savu audzēkņu un viņu vecāku vārdus.

Var arī teikt — viens acumirkļis skrējienā. Paldies, ka šajā skrējienā izdaiļāt savu sirdsprieku un labos vārdus. Tie laimīgos darija vēl laimīgākus, izmisušos nomierināja, bet tiem, kam gadījās nomaldīties, iededza gaismu un mēģināja rādīt ceļu.

Lai jums veselība, veselība, veselība!
D. Veģere

Daina Rubule
BRĪNUMS

Pļavā pie mežmalas
klusī
Uzplauka zeltaina
pienenīte.
- Laikam saulei tu rada
būsi,-
Domāja mazā meitenīte.

Pienene dienā kā saulīte
staroja,
Vakarā aizvēra plakstus
ciet.
Bites savā starpā pat
karoja,
Kurai kārtā pēc medus
skriet.

Īss bija pienenes ziedu
laiks,
Zeltainums pazuda,
uzradās pūka.
Skaistums izgaisa gluži
kā tvaiks.
- Kur ziediņš palika? -
meitene lūko.

- Par sēklām tagad šis
ziediņš kļuva.
Būs nākamgad saulīšu
daudz.
Pļava desmitiem pieneņu
guva.
Arī tu, meitiņ, mainies,
jo audz.

PAVASARIS

Per zemi lietoslāses rīkstēm
asām,
Vējš aiznes padebešos
ziemas sniegu.
Zaļš asniņš galvu ceļ, skrej
kājām basām,
Berž prom no acīm
garumgaro miegu.

Drīz, drīz tas skatīs acīm
koši zilām
Šo pasauli, kas apkārt ir tik
plaša.
Būs violeto silpureņu
sveiciens silam,
Un skanēs egļu simfonija
braša.

Daina Rubule

DAINA RUBULE

Saulesvece

Vai tu zini, kā sauc puķi -
Kura dārza malā zied,
Slaida, gaiša, zelta ziediem
Tā kā saulesvece šķiet.

Kas šīs puķes tēju dzēris,
Deviņvīru spēku rod,-
Ļaudis saulesveces vārdu
Deviņvīruspēkam dod.

Tev kā deviņvīruspēkam
Veselai un skaistai augt,
Lai var tētis, māmuliņa:
- Saulesvece! - tevi saukt.

Paeglīt, paeglīt,
Dzimtās zemes spīts!
Visas puķes novītīs,
Zaļš tu būsi rīt.

Brūklenāj, brūklenāj,
Dzimtā sila sirds!
Tavā zarā šodien vēl
Sārta oga mirdz.

Ašaviņ, ašaviņ,
Purva asa is stāds!
Izberz dzīves nedienas,
Lai nav bēdīgs prāts!

Virsi, virsi, vēlais zieds,
Ilgi esi zils,
Lai man mūžam atmiņā
Dzimtās zemes sils!

Apbalvojumi skolu darbiniekiem

Ilgi aplausi atskanēja kultūras nama zālē, kad republikas izglītības ministrijas skolu pārvaldes inspektors b. Bībers pasniedza dokumentu par augstā apbalvojuma goda nosaukuma «LPSR Nopelniem bagātais skolotājs» piešķiršanu divām mūsu rajona skolu darbiniecēm — Cēsu 1. vidusskolas direktora vietniecei mācību darbā Martai Allei un rajona tautas izglītības nodaļas inspektorei Līdijai Pupčēnokaī. Aplausi un ziedu veltes liecināja par pelnīto atzinību.

Rajona labāko skolotāju pulku papildina vēl seši padagogi, kam piešķirta krūšu nozīme «Telcāmnieks izglītības darbā». Tie ir Cēsu 2. vidusskolas skolotāja Anna Nazarova, Cēsu 1. vidusskolas direktora vietniece mācību darbā Dainuvīte Galviņa, Spāres palīgskolas direktora vietnieks mācību darbā Ilgvars Freimanis, rajona skolu metodiskā kabineta vadītāja Mirdza Putniņa, Dzērbenes vidusskolas skolotāja Biruta Strupule un Cēsu 2. astoņgadīgās skolas direktore Daina Rubule.

Astoņpadsmit skolu darbinieki apbalvoti ar ministrijas un arod biedrības Goda rakstiem. Par labiem panākumiem skolu 10. tēlotājas un lietišķās mākslas izstādē izglītības ministrijas diplomus saņēma lietišķās mākslas pulciņu vadītājas Marta Žagare, Aina Šķipsna un Velta Caunite.

Ar Vissavienības pionieru centrālās padomes krūšu nozīmīti apbalvotas trīs pionieru vadītājas.

Sajā — republikas jubilejas — gadā apbalvojumu birums bija jo sevišķi ražens. Atzinību pedagogiem izteica arī rajona izpildu komiteja, rajona komjaunatnes komiteja un tautas izglītības nodaļa.

A. Grāvīte

APBALVOJUMI

Rajona darbalaužu deputātu padomes izpildu komiteja par aktīvu darbu rajona sieviešu padomē ar Goda rakstu apbalvojusi rajona sieviešu padomes priekšsēdētāju **Mirdzu Putniņu**, kā arī Cēsu 3. astoņgadīgās skolas direktori **Innu Semjonovu** — par aktīvu sabiedrisko darbu Starptautiskajā sievietes gadā, Taurenies ciema sieviešu padomes priekšsēdētāju **Drosmu Gnedleri** — par ilggadēju un aktīvu darbu sieviešu padomē.

Par ieguldīto darbu devītās piecgades uzdevumu īstenošanā ar rajona darbalaužu deputātu padomes izpildu komitejas Goda rakstu apbalvota rajona civilstāvokļa aktu reģistrācijas nodaļas vadītāja **Daina Rubule**, finanšu nodaļas vadītājs **Valters Bisenieks**,

sociālās nodrošināšanas nodaļas vadītājs **Ludis Balevičs**, Inešu ciema izpildu komitejas priekšsēdētāja **Veronika Krama**, Vaives ciema izpildu komitejas priekšsēdētāja vietnieks **Jānis Cimže**, Skujenes ciema izpildu komitejas sekretāre **Zelma Veidemane**, Straupes ciema izpildu komitejas sekretāre **Zinaida Šķestere** un Priekuļu ciema izpildu komitejas sekretāre **Velta Zālīte**.

* * *

Par ilggadēju un aktīvu darbu sieviešu padomē ar partijas rajona komitejas un rajona izpildu komitejas Atzinības rakstu apbalvotas **Lilija Bērziņa**, **Ausma Grāvīte**, **Vitolda Kriškalne**, **Daina Lapina**, **Valda Norīte**, **Daina Rubule** un **Asja Zariņa**.

APBALVOJUMI

Ar rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas Goda rakstu apbalvoti:

rajona civilstāvokļa aktu reģistrācijas nodaļas vadītāja **DAINA RUBULE** — par panākumiem iedzīvotāju komunistiskajā audzināšanā;

padomju saimniecības «Stalbe» inženieris mehāniķis **HAIMS MEDALJĒ** — par ilggadēju raženu darbu.

APBALVOTI LEKTORI

Ar Vīssavienības Zinību biedrības Goda rakstu:

rajona centrālās slimnīcas galvenā ārsta vietniece, ZB pirmorganizācijas priekšsēdētāja ZAIGA CĒPURE, J. Sudrabkalna Jaunpiebalgas vidusskolas skolotāja, pirmorganizācijas priekšsēdētāja ASTRI-DA KNAKE.

Ar republikas Zinību biedrības Goda rakstu:

Priekuļu izmēģinājumu un selekcijas stacijas vecākais zinātniskais līdzstrādnieks IVARS HOLMS,

Priekuļu izmēģinājumu un selekcijas stacijas vecākā pirmrindas pieredzes propagandas speciāliste, pirmorganizācijas priekšsē-

dētāja ANITA KOKORE-VICA,

iekšlietu daļas priekšnieka vietnieks ALEK-SANDRS MUHINS,

vēstures un mākslas muzeja vēstures nodaļas vadītājs DAUMANTS VASMANIS.

Ar republikas Zinību biedrības krūšu nozīmi «Par ilggadīgu darbu»: pensionārs LEONIDS ĻEBEDEVS,

rajona civilstāvokļa aktu registrācijas nodaļas vecākā inspektore DAINA RUBULE,

Baltijas MIS arodkomitejas priekšsēdētājs, ZB pirmorganizācijas priekšsēdētājs GUNDARS SPŪLE.

Ierakstīti Goda grāmatā

Atzīmējot Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 62. gadadienu, ar Latvijas Komunistiskās partijas Cēsu rajona komitejas biroja un rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas lēmumu rajona Goda grāmatā ierakstīti:

ANDREJS AMATNIEKS — Priekuļu selekcijas un izmēģinājumu stacijas traktorists.

DAINA RUBULE — rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas civilstāvokļa aktu registrācijas nodaļas vadītāja.

NIKOLAJŠ SOBOĻEVS — Cēsu 9. autokombināta šoferis-brigadieris.

Apbalvoti propagandisti

Ar PSKP CK Jeņinisko Goda rakstu — **Pēteris Pasečņuks**, ar PSKP CK nodibināto galda medaļu «Par marksisma-jeņinisma un PSKP politikas propagandu» — **Daina Rubule**.

Dzidras Inkinas fotoattēls ievietots republikas labāko propagandistu Goda plāksnē.

Rajona propagandistu Goda plāksnē ievietoti

Jurijs Agafonova,
Ivara Holma,
Vitoldas Kriškalnes,
Heinrijs Melbārža,
Veldzes Samušas,
Kārļa Silpa,
Zoņas Timofejevas fotoattēli.

Apbalvoti aktīvisti

Ar Vissavienības Zinību biedrības Goda rakstu **GRIGORIJS GROMOVŠ** — PSRS ārpolitikas un ideoloģiskās cīņas metodiskās sekcijas priekšsēdētājs, lektors.

Ar Vissavienības Zinību biedrības krūšu nozīmi
«Par ilggadēju darbu»

RITA PUDANE — partijas rajona komitejas organizatoriskā darba nodaļas vadītāja, sabiedrisko zinību un idejiski politiskās audzināšanas metodiskās sekcijas priekšsēdētāja.

Ar republikas Zinību biedrības Goda rakstu

ZAIGA ČĒPURE — rajona centrālās slimnīcas galvenā ārsta veltnece, ZB pirmorganizācijas priekšsēdētāja.

DAINA RUBULE — civiltāvokļa aktu reģistrācijas nodaļas vadītāja, lektore.

AINA SPŪLE — bijusī ZB rajona organizācijas lekciju organizatore.

GUNDARS SPŪLE — Baltijas MŠ arodkomitejas priekšsēdētājs, ZB pirmorganizācijas priekšsēdētājs.

Cēsis dāvina spārnus

Cēsis. «Es nevaru pasacīt labāk par dzejniekiem. Un tomēr kādreiz ir brīži, kad gribas teikt pašai no sevis, citādi...» Tā janvāra vidū kādā literārā pēcpusdienā Cēsu Pieaugušo izglītības centrā, Tautskolā, teica **Daina Rubule**, kuru Cēsu novadā pazīst kā ilggađēju latviešu valodas un literatūras skolotāju, bet vēl vairāk – kā Dzimtsarakstu biroja bijušo vadītāju ar divdesmit gadu stāžu. Šobrīd viņa ir pensionāre. Un tikai tagad nāk gaismā, ka ļoti daudzkreiz svinīgajos rituālos viņa lasījusi pati savas sirdssiltās un viedās vārsmas...

"Sirds tik bieži pēc bijušā taujā"

Bērība

"Šosauli ieraudzīju Gaiziņa aizvējā Madonas apriņķa Bērzaunes pagastā. Uzaugu tēva sētā Kalsnavas pagastā. Ģimenē bijām pieci bērni. Es - vecākā. Agri smilšu kalnā apgūla māte. 11 gadu vecumā man bija jāveic visi mājas un lauku darbi zemnieka sētā. Biju gan audzinātāja, gan skolotāja, gan ēdiena gatavotāja un drēbju mazgātāja trim māsām un brālīm. Jaunākajai māsiņai bija tikai pusotrs gads. Gadu kavēju skolu, mācoties pati mājās. Mācības man padevās, tiku pārcelta no 2. klases uz 4.

Kur tad vēl visa saimniecība! Biju tētim galvenā palidze.

Atmiņā palikuši gaišākie svētki - Ziemassvētki, kad tētis pārnesa no meža eglī līdz pašiem griestiem. Lieldienās krāsojām sīpolmizās olas, tētis kāra šūpoles turpat istabā pie sijas, izšūpoja mūs visus. Vasarsvētkos mājās vienmēr smaržoja meijas.

Bērībā un jaunībā gūtā ģimenes tuvība nav izgaisusi, kaut es jau 50 gadus esmu cēsniece, bet māsas - kalsnavietes. Tētis un brālis jau atdusas dzimtas kapos Grostonā. Katru gadu jūlija pēdējā svētdienā visa mūsu lielā dzimta ir kopā kapusvētkos.

Katru rudeni māsas man dāvina bagātīgas rudens veltes, kuru pietiek visai ziemai."

(Daina Rubule par sevi)

50 gadi Cēsīs

1946. gada rudenī Daina uzsāka mācības Cēsu skolotāju institūtā. Kopš šī laika viņa dzīvo Cēsīs. Pēc institūta beigšanas pirmā darba vieta bija tagadējā Cēsu 2. pamatskola, sākumā viņa bija skolotāja, vēlāk - direktore.

"Visu mūžu esmu pateicīga direktoriem E. Švinkam un J. Priedītem. Viņi iemācīja mani pareizi strādāt un dzīvot," atceras Daina.

Strādādama skolā, jaunā skolotāja mīlēja savu profesiju un audzēkņus, daudzi no viņiem saglabājuši draudzības jūtas pret bijušo skolotāju vēl līdz šim.

Kalsnava. Dainai 16 gadi. 1946. gads.

Taču vislielāko popularitāti cēsnieku, kā arī rajona iedzīvotāju vidū Daina Rubule ieguvusi, 18 gadus būdama Cēsu dzimtsarakstu

Daina Rubule vada svinīgu dzimšanas reģistrāciju 1984. gada maijā.

nodaļas vadītāja.

"Man nebija grūti sākt strādāt pavisam svešā darba laukā, jo nemanot bija pienācis kāzu laiks maniem pirmajiem audzēkņiem," atceras Daina.

Katram pārim viņa laulību ceremonijas laikā teica sirsnīgus, tikai viņiem vien domātus apsveikuma vārdus. Tajos gados dzimtsarakstu nodaļa organizēja daudzus ģimeņu svētkus - dzimšanas apliecības izsniegšanu jaundzimušajiem, jaunlaulāto svētkus, cerīnziņu, rožu, dzintara, kā arī sudraba un zelta

kāzas.

Jautāta par neparastāko gadījumu laulību ceremoniju laikā, Dainas kundze atceras reizi, kad palidze ieskrējusi

un teikusi, ka ceremonija aizkavēsies:

- Vadītāj, ligavainim roka laukā!

- Kā? Kas noticis?

- Vedējmāte, ieraudzījusi uz ligavaņa žaketes pleca baltu diegu galu, to izvilkusi, bet tajā brīdī izkritusi žaketes piedurkne. Nu paies britiņš, kamēr ātrumā ar melnu diegu piedurkni piediegs...

Vēl par dzeju. Kad sākās dzejoļu kopkrājuma "Man vārds ir uz mēles" kārtošana, nebija pārsteigta, tur ieraugot Dainas Rubules dzejoļus. Daudzreiz kāzu ceremonijas laikā vai ģimeņu svinību vakaros tiku nodomājusi, kur gan Daina katrreiz ņem sirsnīgas un nedzirdētas dzejas rindas. Tikai tagad ir atbilde - tie bija viņas pašas veltījumi jaunaļiem pāriem vai kāzu jubileju dalībniekiem.

Kā šodien dzīvo pensionāre Daina Rubule?

Gaidot ciemos un dodot derīgus padomus meitai Dacei, znotam Andim, priecājoties par mazmeitas Zanes sekmēm skolā. Pati ciemojoties Taurenē meitas ģimenē.

Gatavo maltītes dzīvesbiedram Jānim. Viņai ir daudz draugu. Daina pacietīgi uzklausa citu priekus un citu bēdas. Kavējas pārdomās par nodzīvotajiem un turpmākajiem mūža gadiem: "Mostas strauti. Tumsa pārtop gaismā. Ļoti gribas, lai gaišāka kļūtu arī mūsu dzīve, lai par pašmērķi nebūtu tikai izdzīvošana, lai mēs saprastu, ka mūsu tautai piedien dižāki mērķi.

Dzīvoju līdzī mūsu dzīves politiskajiem un sabiedriskajiem notikumiem. Lasu laikrakstus, klausos radio, skatos TV. Darbojos rajona invalīdu biedrības valdē.

Ticu A. Šķeļem. Ceru, ka viņa mērķtiecīgā un neatlaidīgā darba rezultātā pamazām, bet ar katru gadu vairāk un vairāk uzlabosies mūsu tautas materiālās un garīgās dzīves līmenis."

Garos ziemas vakarus isina, adot skaistas zeķes, katrā pāri ieadot labas domas un vēlējumus. Bet šī ziema būs pagājusi, lasot un pārdomājot citu cilvēku dzeju krājumā "Man vārds ir uz mēles".

Mirdza Putniņa

Tēva dārgumi

"Harmonijas" konkursā stāsts ieguvis III vietu.

DAINA RUBULE

Bija salta februāra pēcpusdiena. Koki tērpušies baltos sarmas mēteļos. Gaiss itkā sastindzis. Klusums. Tikai "Ozolu" mājas, kas celta no tēstiem balķiem, paksī savi cirvi cirta sals. Dūmi stāvus kāpa debesīs.

"Ozolos" todien kūpēja abi skursteņi. Tika cepts un vārīts, jo nākamajā dienā saimnieces Adelīnas bēres un viņas jaunākās trīsgadīgās meitiņas Ausmas kristības. Pēc sena ticējuma nelaiki nedrīkstot izvest no mājas, kamēr visi bērni neesot nokristīti. To Ozolu dzimta mūždien bija paturējusi prātā.

Todien no attālās Ošupes slimnīcas pēdējo reizi mājās atgriezās saimniece. Ragavas, uz kurām sava meitiņa mājā dusēja Adelīna, vilka viņas pašas audzētais zirgs. Tas, ziemas aukstās elpas apdvests, vairs nebija brūns, bet apsarmojis un kļuvis gluži sirms.

Apsarmojis arī pats braucējs, "Ozolu" saimnieks un Adelīnas vīrs Mārtiņš, kurš gandrīz visu garo ceļu nosoloja blakus dzīvesbiedres šķirstam, pārvarot tās ziemas četrdesmit grādu aukstumu un sildīdamies atmiņu gaismā.

Viņš atcerējās, kā satika un uz mūžu kopā palika ar Adelīnu. Iepazinās viņi pirms divpadsmit gadiem Jaungada karnevālā Ošupes tautas namā. Toreiz Adelīna pavisam jauna, slaida tumšmate, bija tērpusies divvainā maskā. Viņas varonis - "Pusvelns, pusēngelis" ieguva galveno balvu, bet Mārtiņš, jauns, skaists virsnieks, dienesta atvaļinājumā būdams, sev -

dzīvesdraugu.

Kopš tā laika bija aiztecējuši divpadsmit pavasaru palu ūdeņi, divpadsmit reizes ūzziedējušas baltās un rūgtenās mīlestības ievas, pa madaru un pīpeņu plāvām aizbrižušas vasaras, aiznesot sev līdzīgo dziesmas un jaņu vainagus, bija divpadsmit zeltaini rudenī. Tagad Mārtiņš stāvēja divpadsmitās ziemas vidū.

Šajos gados dāsni bija sakupļojusi Ozolu ģimene. Adelīna bija dāvājusi Mārtiņam četras meitas un dēlu. Šajos gados prieku un laimi, rūpes un raizes viņi abi bija dalījuši līdzīgās daļās.

Zirgs nosprauslojās, sniegs čirkstēja zem ragavu sliecēm. Mārtiņš nopūtās un turpināja domu gaitu. Nelaime sākās pagājušā gada vasarā, kad krievu okupantus sadzina vācu okupanti. Uzlidojuma laikā Viensūnēnu pienotavas apvidū notrieca krievu lidmašīnu... Tieši tajā laikā Adelīna veda uz pienotavu pienu. Zirgs, lidmašīnas rēkoņas un sprādziena trokšņa izbijies, sāka trakot un pārsveda pajūgu pāri tilta margām. Nelaimes brīdī Adelīnai tika satriekts krūšu kurvis, laužas sešas ribas.

Mēnesi vājiniece palika mājās. Vientad, kad sāpes kļuva neciešamas, viņa piekrita braukt uz slimnīcu. Adelīna ilgi sagulēja slimnīcā, pārcieta sešas smagas operācijas. Pēdējo sirds neizturēja. Tagad viņa brauca atvadīties no mazgadīgajiem bērniem, no mājas, kur bijis tik daudz prieka brīžu, tik daudz smaga darba, rūpju un asaru.

"Ozolu" ceļmalā kā vienmēr braucējus sagaidīja kuplais paeglītis, zaļās eglītes, kurām todien galotnītēs bija iesietas sēru lentes.

Tās ieraugot, Mārtiņa acis kļuva valgas, skropstas vēl vairāk apsarmoja. Domās viņš sevi rāja par to, ka bērniem nebija izstāstījis, ka māte mirusi, un mēģināja rast vārdus, kā tagad to pasacīt.

Kad Mārtiņš piebrauca pie namdurvīm, uz kāpnēm, cieši viens otram piespiedušies, noraudājušies stāvēja viņa bērni.

Vecākā meita Dzidra izskrēja pajūgam pretī, apmīloja tēti un teica:

"Mēs jau zinām. Krustmāte Marta mums visu izstāstīja. Es sameklēju dzejoli. Ne jau tādu kā toreiz, ko aizsūtīju mammītei uz slimnīcu, par kuru viņa tik ļoti raudājusi, bet mīļu."

Šajā brīdī Mārtiņš atcerējās tautasdziesmas vārdus: "Māte mani atstājusi kā visticu cēlājiņu." Tādas Dzidra kopā ar vēstuli, nekā ļauna nedomādama, atklātā bērna sirsnībā bija nosūtījusi mātei uz slimnīcu. Dievs vien zin, ko šoreiz mazā gudriniece grāmatu kaudzē būs izrakusi.

No istabas iznāca Mārtiņa krusttēvs Pēteris, brālis Jānis un māsasvīrs Otto. Viņi bija atmākuši, lai palīdzētu Adelīnas mūžmāju novietot sapostajā klētī, kur saimniecei bija jāpavada pēdējā nakts šaisaulē, pirms viņu guldīja smiltājā.

Kad šķirstu novietoja uz paaugstinājuma, klēts durvis aizslēgtas, zirgs nojūgts, vīri sanāca lielajā saimes istabā, kur viņus jau gaidīja bēr-

ni un viņu krustmātes, mazgāja rokas siltajā ūdenī un klusēja.

Krustmāte Marta visus aicināja pie vakariņu galda, kas tovakar "Ozolos" bija dāsnāks nekā citreiz. Neviens nebija pamanījis, ka istabā nav mazās Ausmas. Viņa, iekāpusi tēva siltajos zābakos, bija aizgājusi uz klēti, lai aicinātu māmiņu vakariņās, un atgriezās, skaļi raudādama. Meitene izdvesa: "Durvis ciet, mammīte mani nedzirdēja, viņa nenāca."

Mārtiņš paņēma mazo klēpī. Ausmiņa apklusā, apķērās tētim ap kaklu, reizēm vēl iešņukstēdamās.

Kad vakariņas bija paēstas, Dzidra noskaitīja dzejoli, ko dienā bija uzgājusi kādā grāmatā un iemācījusies no galvas.

*Pa smilšu taku aiziet māmuliņe,
Iet viņšaulē, kur liktens lēmis iet.
Bet paliek sirsnība un labestība,
Un viņas mīlestība bērnos zied.*

Pieaugušie norausa pa asarai un, kad galds bija nokopts, brida katrs uz savām mājām, lai nākamajā rītā atkal nāktu Mārtiņam palīgā.

Bērni, dienas piedzīvojumos noguruši, snauduļoja. Mārtiņš viņus noliķa naktsdusā. Pats, rokas kā lūgšanā saņēmis, ilgi sēdēja uz siltā mūrīša, klausījās bērnu mierīgajā elpā un domāja par nākotni.

Vēl viņš nebija gājis cauri kara viesulim, nebija piedzīvojis notikumus "Kurzemes katlā" un filtrāciju.

Tonakt viņš svēti apzinājās, kāds milzīgs dārgums tagad viņam vienam uzticēts. □

*Viss, kas ir, likts uz spēles. Līdz pilītei pēdīgai.
Nostājusies pie vārtiem, ābele svinīgi klanās.
(O.Lisovska)*

Atvadoties no **Dainas Dzidras Rubules** (24.09.1929. - 15.09.2012.)

15. septembrī dažas dienas pirms savas 83. dzimšanas dienas mūžībā aizgājusi Daina Dzidra Rubule. ...Rubulīte...tā cēsnieki viņu dēvēja un dēvē joprojām, atceroties viņas darba gadus Cēsu rajona Dzimtsarakstu nodaļā, viņas personības talantu un sirds kalpošanu sabiedrībai.

Daina pati teikusi, ka šo pasauli ieraudzījusi Gaiziņa aizvējā Madonas apriņķa Bērzaunes pagastā. Uzaugusi tēva sētā Kalsnavas pagastā. Piecu bērnu ģimenē Daina bijusi vecākā māsa. Ģimene agri zaudējusi māmiņu, un Daina no 11 gadu vecuma iemācījusies par visu uzņemties atbildību.

1946. gadā Daina ierodas Cēsīs, lai uzsāktu mācības Cēsu skolotāju institūtā, un kopš tā laika sevi dēvē par cēsnieci. Darba gaitas latviešu valodas un literatūras skolotāja uzsāk Cēsu 3. septiņgadīgajā skolā (tagad Cēsu 2. pamatskola), vēlāk kļūstot par skolas direktori. Daina mīlēja savu profesiju, cienīja un mīlēja audzēkņus, ar daudziem izveidodama un noturēdama tuvas un personīgas attiecības visa mūža garumā.

No 1970. gada vairāk nekā 17 gadus Daina vada Cēsu rajona Dzimtsarakstu nodaļu. Simtiem ģimeņu pieredzēja viņas cieņaspilno attieksmi un sirsnīgos vārdus laulību reģistrācijas brīžos. Apveltīta ar lielām sabiedrības iedvesmošanas un organizatores spējām, Daina iedibināja dažādus ģimeņu tradīciju pasākumus, lai cildinātu ģimenes vērtības. Tā cēsnieki atceras jaunlaulāto svētkus, cerīnziedu, rožu un dzintara kāzas, sudraba un zelta pāru godināšanu.

Daina ģimenē uzaudzīnājusi meitu Daci. Savu Dieva doto talantu paudusi dzejā, kas pie lasītājiem nonākusi Cēsu kultūras biedrības "Harmonija" izdotajās dzejas grāmatās, pati bijusi vairāku biedrības izdoto grāmatu korektore, aktīvi darbojusies Cēsu invalīdu biedrībā.

Daudzas ģimenes šais dienās atvērs savus kāzu albumus un teiks, ka mūs taču arī laulāja Rubulīte... leģendārā Daina Dzidra Rubule.

Bet atvadīties mēs varam ar Dainas pašas dzejas vārdiem:

"Spīd saule, un debesjums koši zils.

-Pie rokas, Dievs, ņem mani, vadi!-"

Cēsu novada pašvaldība,
Cēsu novada Dzimtsarakstu nodaļa